

Песник, књижевни историчар и преводилац. Рођен у Брскуту (Црна Гора) 10. јануара 1889, гимназију и Филозофски факултет завршио у Београду; после Приштине био је професор у гимназијама у Смедереву, Шапцу и Београду. Умро је у Београду 27. јула 1966. године. Препевао је стихове Гетеа, Дантеа, Пушкина, Бајрона као и Прешернов *Сонетни венац*, дао коментар Његошевом *Горском вијенцу*, написао *Преглед књижевног рада Црне Горе од владике Василија до 1918*, биографију Марка Миљанова и др.

Објавио збирке песама: *Ка висинама*, *Писма с неба*, *Овенчани сан*.

Песме које доносимо објављене су у часопису *Мисао* Симе Пандуровића и потом у његовој *Антологији новије лирике*.

САМОЋА

Мутна се тама по видику свија,
К'о тешка слутња која срце
стеже;
А негде песма жалосна и тија
К'о вапај душе кроз ноћ се
разлеже.

И танка, звучна флаута је
прати...
Ноћ ова старе болове открива:
Од прошлих снова опет срце
пати,
И све тужније и тужније бива.

А моја сетна душа сва се стапа
У симфонију вечери без звезда,
И над прошлошћу сузне очи
склапа
К'о тица изнад порушена
гнезда.

БЕЛИ БРОД

Јутрос је бели отпловио брод
Кроз црне и дубоке воде...
У валима видех му лик и ход.
К'о младост таласом оде...

За њим се још бели пружа траг;
Па слике валом броде...
Као у души спомен светао,
драг
Младости која – оде...

Сад свега неста... а оста само
дим.

– О, збогом бели броде! –
Вичем, а не знам: да л' то с
њим
Тело ил' душа оде?!

